RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 213.321 van 18 mei 2011
in de zaak A. 193.351/XIV-31.253

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Anastasios Moskofidis
kantoor houdend te 3600 Genk
Rootenstraat 21/18
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 9 juli 2009, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 28.365 van 5 juni 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 4768 van 22 juli 2009 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 207.333 van 13 september 2010 werd de heropening van de debatten bevolen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 maart 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anastasios Moskofidis, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Katrien Allyns , die verschijnt voor de verwerende partij zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 14 september 2008 België binnen en verklaart zich op 15 september 2008 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 6 februari 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 februari 2009 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 5 juni 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Door het auditoraat voorgesteld ambtshalve middel

4. Het auditoraat stelt in het verslag voor ambtshalve de schending van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) vast te stellen omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen indien aan die beslissing geen substantiële onregelmatigheid kleeft die hij niet kan herstellen. Volgens het auditoraat raakt de ondertekening van de aanvankelijk bestreden beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal, zonder dat uit die beslissing zelf of uit enig ander stuk blijkt dat de commissaris-generaal zelf verhinderd was, de openbare orde en gaat het om een substantiële onregelmatigheid die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf niet kon herstellen.

Beoordeling

5. De ondertekening van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus door een adjunct van de commissaris-generaal in plaats van de commissaris-generaal zelf, zonder de vermelding dat deze laatste verhinderd is, vormt een substantiële onregelmatigheid die de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had kunnen opwerpen of die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf ambtshalve had kunnen opwerpen. Een middel dat de openbare orde raakt kan voor het eerst in graad van cassatie worden opgeworpen, doch op voorwaarde dat de feitelijke elementen die nodig zijn voor de beoordeling van dat middel uit het bestreden arrest blijken of dat de verzoeker die feiten voor de eerste rechter heeft aangevoerd.

Te dezen heeft de verzoeker dergelijk middel niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen noch heeft deze laatste zelf van die mogelijkheid gebruik gemaakt. De verzoeker heeft integendeel slechts de beoordeling ten gronde van de aanvraag betwist en de motieven inhoudelijk bekritiseerd. Hij heeft nergens melding gemaakt, ook niet in de feiten en zelfs niet op algemene wijze, van de (onregelmatige) ondertekening door een adjunct i.p.v. door de commissaris-generaal. Evenmin worden die feiten in het bestreden arrest vermeld.

Het gaat in die omstandigheden om een nieuw middel dat niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter kan worden opgeworpen, ook niet ambtshalve.

B. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending van artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet op. Hij citeert die bepaling en voert aan dat de beslissing van het commissariaat-generaal van 6 februari 2009 door een adjunct-commissaris was ondertekend, dat dit een schending van artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet vormt, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die onwettigheid in het bestreden arrest had moeten opwerpen, dat naar 's Raads arrest nr. 193.616 van 28 mei 2009 in een vergelijkbare zaak kan worden verwezen, dat uit de beslissing van 6 februari 2009 nergens kan worden afgeleid dat de adjunct-commissaris ze heeft genomen omdat de commissaris-generaal verhinderd was en dat die beslissing van 6 februari 2009 dan ook onwettig was genomen.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel en voegt toe dat de verwerende partij niet consequent is omdat zij in diverse gelijkaardige dossiers voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen talrijke door een adjunct-commissaris ondertekende beslissingen spontaan heeft ingetrokken, dat de ondertekening door een adjunct-commissaris een substantiële onregelmatigheid is die onherstelbaar is en alleszins niet op "impliciete" wijze door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden gedekt en dat de verwerende partij, door in de huidige zaak een andere houding dan in vele andere zaken aan te nemen en te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet de onregelmatigheid zou hebben gedekt, het gelijkheidsbeginsel zoals vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet heeft geschonden.

De verzoeker citeert verder de artikelen 14 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950. (E.V.R.M.) Hij voert daarbij aan dat de verwerende partij geen bewijs van een noodtoestand voorlegt, zodat zij niet kan rechtvaardigen waarom de verzoeker een andere (nadeliger) behandeling dan vele andere asielzoekers zou moeten krijgen, wier door een adjunct-commissaris ondertekende beslissing wèl werd ingetrokken.

Ten slotte stelt de verzoeker dat de verwerende partij in die zin ook artikel 26 van het internationaal verdrag inzake Burger- en Politieke rechten, opgemaakt te New-York op 16 december 1966, (BUPO) schendt.

Beoordeling

8. Artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de uitoefening van de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door zijn adjuncten, doch niet op de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De schending van enige andere bepaling of beginsel wordt in het middel niet opgeworpen. Het middel is derhalve niet tegen het bestreden arrest gericht maar tegen de beslissing van de adjunct-commissaris. De enkele vermelding in het middel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat dat betreft een onwettigheid had moeten opwerpen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Hoe dan ook blijkt dat de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nergens melding heeft gemaakt van de ondertekening van de beslissing door een adjunct, ook niet in de feiten en zelfs niet op algemene wijze. Evenmin is dit in het bestreden arrest vastgesteld. Wat dat betreft kan naar de behandeling van het ambtshalve middel hierboven worden verwezen.

In de memorie van wederantwoord werpt de verzoeker voor het eerst de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 14 en 15 van het E.V.R.M. en van artikel 26 van het BUPO op, zonder aan te tonen dat hij dat niet eerder, meer bepaald in het verzoekschrift tot cassatie zelf, had kunnen doen. Ook die kritiek blijkt trouwens niet tegen het bestreden arrest te zijn gericht.

Het eerste middel is niet-ontvankelijk.

C. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, 2) van het internationaal verdrag betreffende

de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (Vluchtelingenverdrag) op. Hij stelt dat zijn verklaringen wel degelijk voldoende aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bevatten, dat hij wel degelijk gevaar in Kosovo loopt en er geen normaal leven zal kunnen leiden, dat hij vreest het slachtoffer van represailles door etnisch-Albanese Kosovaren te worden omwille van de voorgeschiedenis van zijn vader, dat hij niet op een afdoende bescherming van de autoriteiten zal kunnen rekenen en dat hij in zijn beroepsschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diverse gegronde punten van kritiek had gegeven.

De verzoeker voert eerst aan dat hij bij zijn beroepsschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een aantal documenten had gevoegd om zijn terugkeer naar Kosovo vanuit Duitsland na het einde van zijn asielprocedure aldaar te bewijzen. Hij had toegelicht dat het langer duurde dan de gebruikelijke “vijf dagen” na het gehoor op het commissariaat-generaal om die documenten te verkrijgen omdat hij lange tijd geen contact meer met vertrouwenspersonen in Kosovo had gehad. In het bestreden arrest is ondanks de nieuw overgelegde stukken en de daarbij gegeven toelichting niet, minstens niet afdoende, op de kwestie van de vroegere terugkeer naar Kosovo geantwoord.

Vervolgens voert de verzoeker aan dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn stelling dat het commissariaat-generaal ten onrechte geen rekening met de lange afwezigheid uit Kosovo noch met zijn psychische problemen had gehouden.

Tenslotte voert de verzoeker aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had uiteengezet dat de lokale autoriteiten in Kosovo hem nooit een daadwerkelijke bescherming zouden kunnen garanderen en dat die autoriteiten weinig of geen vat hebben op mensen of groeperingen die een aanslag willen plegen of wraakmaatregelen willen nemen, doch dat ook dat onderdeel niet afdoende wordt beantwoord in het bestreden arrest. Hij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in hoofdzaak beperkt tot het hernemen van de weigeringsmotieven van het commissariaat-generaal, zonder voldoende rekening te houden met de in het beroepsschrift aangevoerde elementen en de concrete gegevens van het dossier.

10. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

11.1. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen worden omkleed. Deze bepaling heeft betrekking op de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Wat de door de verzoeker bij het beroepsschrift gevoegde stukken betreft, worden die documenten stuk voor stuk in het bestreden arrest vermeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt echter vast dat de verzoeker enkele algemeen bekende gebeurtenissen uit de recente Kosovaarse geschiedenis niet kon weergeven, dat hij geen paspoort overlegt en dat hij incoherente verklaringen over zijn identiteitskaart heeft afgelegd door eerst te stellen dat hij ze "verloren" had, vervolgens dat "de smokkelaar het afnam" en ten slotte toch een fotokopie van die kaart bij het beroepsschrift te voegen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat dit alles verzoekers geloofwaardigheid omtrent een terugkeer (van Duitsland naar Kosovo) niet ten goede komt. Aldus is in het bestreden arrest rekening gehouden met de overgelegde stukken en is de kritiek van de verzoeker voldoende beantwoord om aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen te voldoen.

Wat het gebrek aan algemene kennis over Kosovo betreft, wordt in het bestreden arrest inderdaad niet nader ingegaan op de verklaringen die de verzoeker daarvoor geeft, met name zijn psychische problemen en zijn lange afwezigheid in Kosovo. Dit was ook niet nodig. In het bestreden arrest wordt het asielrelaas immers beoordeeld "zelfs indien de feiten op waarheid berusten". Het asielrelaas wordt dus niet zonder meer ongeloofwaardig bevonden, doch behandeld, los van de twijfels over de geloofwaardigheid ervan. Bovendien wordt in het bestreden arrest opgemerkt dat volgens de verzoeker zelf "de enige aanleiding van de moeilijkheden het beroep was dat zijn vader voor het Servische leger uitoefende", doch dat de vader reeds in 1999 is overleden en slechts een eenvoudige betrekking had, dat de beweerde vervolging zich beperkte tot het werpen van stenen en het verwijten dat de verzoeker "een spion" was, dat het slechts ging om acties door particulieren en dat de aangevoerde problemen niet ernstig genoeg zijn om als vervolging te kunnen worden aangemerkt.

Wat betreft het argument dat de verzoeker in Kosovo niet op afdoende bescherming door de lokale autoriteiten zou kunnen rekenen, wordt in het bestreden arrest

gesteld dat de verzoeker geen bescherming aan de overheid heeft gevraagd, dat in Kosovo nochtans enkele duizenden KFOR-troepen aanwezig zijn, evenals de UNMIK en EULEX met enkele duizenden leden en dat er voor etnisch en politiek gevoelige zaken gemengde politiediensten bestaan. In het bestreden arrest wordt ook gewezen op de mogelijkheid om zich elders in het land van herkomst te vestigen. Los van de vaststelling dat de voorgehouden problemen niet ernstig genoeg zijn bevonden om als vervolging te gelden, is de algemene kritiek van de verzoeker als zou hij niet op bescherming in Kosovo kunnen rekenen daarmee voldoende beantwoord in het bestreden arrest.

Het tweede middel is in die mate ongegrond.

11.2. Waar de verzoeker met verwijzing naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en een korte samenvatting van zijn asielrelaas aanvoert dat er "wel degelijk voldoende aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging" zijn en hij "wel degelijk gevaar in Kosovo" loopt, vraagt hij in wezen een nieuwe feitelijke beoordeling van de zaak. De Raad van State kan als administratieve cassatierechter echter niet in de beoordeling van de feiten treden.

Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

D. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

12. De verzoeker werpt in een derde middel de schending van artikel 39/65 in samenhang met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet op. Hij voert aan dat in het bestreden arrest enkel naar de motieven om de vluchtelingenstatus te weigeren wordt verwezen, zonder te antwoorden op de afzonderlijke argumenten uit het beroepsschrift die betrekking hadden op de subsidiaire beschermingsstatus.

13. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

14. In het bestreden arrest wordt de kritiek van de verzoeker in concreto weerlegd om tot de afwijzing van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te besluiten. De verzoeker geeft niet aan welke concrete elementen bij de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gebleven. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien mei tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**